

De Tao van Schoonheid

In de oude wereld geloofden mensen
dat schoonheid betekende:
perfectie,
jeugd,
symmetrie
en bewondering.

Dus verborgen zij:
rimpels,
littekens,
ouderdom
en kwetsbaarheid
alsof imperfectie iets was om te vrezen.

Maar hoe harder zij perfectie nastreefden,
hoe verder zij verwijderd raakten van echte schoonheid.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is ware schoonheid?"

De meester nam hem mee
naar een oude tuin
vol bloemen in verschillende stadia van bloei.

Sommige stonden open in volle kleur.
Andere verloren al hun bladeren.
Toch voelde de tuin volledig in harmonie.

"Welke bloem is het mooist?" vroeg de meester.

De leerling keek lang
maar kon geen antwoord geven.

De meester glimlachte zacht.

"Precies."

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen
die voortdurend probeerden:
jonger te lijken,
meer bewondering te krijgen,
en een perfect beeld van zichzelf te tonen.

Maar achter veel gezichten
zag hij onzekerheid.

"Waarom voelen zoveel mooie mensen zich ongelukkig?" vroeg hij.

De meester keek naar een stille oude vrouw
die met zachte ogen brood uitdeelde aan een kind.

"Omdat schoonheid die alleen van buiten leeft
altijd bang blijft om te verdwijnen."

De leerling werd stil.

"En hoe ontstaat echte schoonheid?"

De meester wees naar de ondergaande zon
die de wereld verlichtte
zonder zichzelf te willen bewijzen.

"Wanneer een mens zo aanwezig wordt
dat liefde, rust en waarheid
door hem heen zichtbaar worden."

De wind bewoog zacht door de tuin.

Toen sprak de meester:

"Uiterlijk trekt de ogen aan.
Maar bewustzijn raakt het hart."

Hij keek rustig naar de hemel.

"En wat het hart werkelijk raakt,
veroudert nooit."

